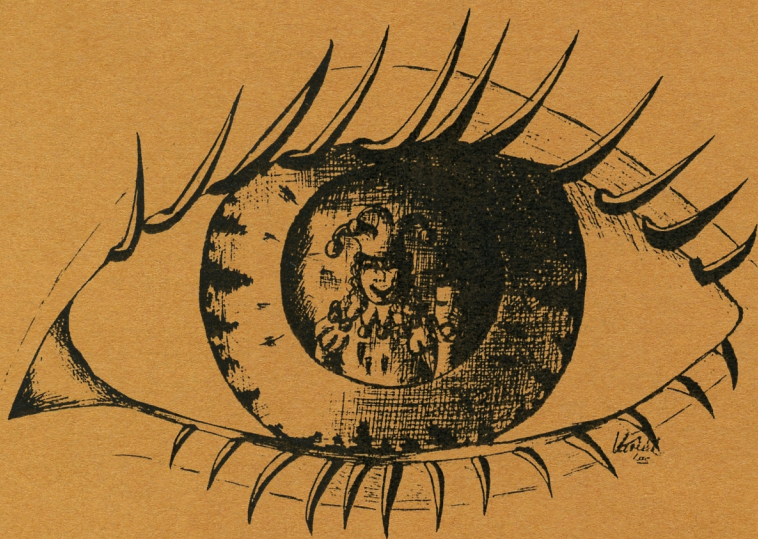
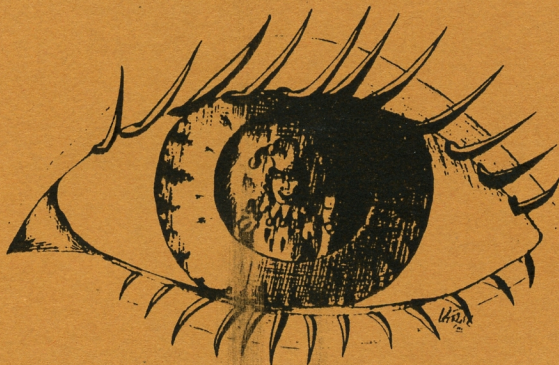

Hodnocení poroty

*Kanácký divadelní máj
Němčice nad Kanou 2000*

1

Divadlo Hanácké obce při Městském divadle v Prostějově

Karel Čapek: Doktorská pohádka

Divadlo Hanácké obce z Prostějova opět vybralo kvalitní předlohu a navíc zvolilo jako východisko pro svou inscenaci dramaturgii Jarmily Turnovské, která - ač určena pro televizní zpracování - náleží k těm nejzdařilejším. Režisérka Hana Lužná k ní dopsala dvě postavy: Bludičku a Polednici. Ty plní v inscenaci zejména dvě funkce. První spočívá v logickém zavedení postav Skalického doktora k ošetření Rusalky. Druhá pak tkví v možnosti rychlých přestavb scény.

Zhostit se s úspěchem jevištního uvedení Čapkovy pohádky je úkol vpravdě nelehký. Je to dáno především tím, že převod literární formy vyprávění do dramatických situací je sám o sobě velice obtížný a navíc je ztížen skutečností, že toto vyprávění neobsahuje konflikty v dramatickém smyslu slova. Ačkoliv se s tímto úkolem dramaturg vyrovнала lépe než bývá obvyklé, zůstala dlužna původní předloze zejména to, že v ní nedochází k plnohodnotnému bezprostřednímu působení jednotlivých příběhů na Kouzelníka Magiáše. Příběhy jsou zprostředkovány divákům, avšak Magiášovi pouze ve zkratce v "lékařském koncilii". Tato skutečnost a aranžmá, v němž Magiáš není bezprostředně přítomen "lékařskému koncilii", ale nezučastněně úpi kdesi v zadním plánu, je handicap, který znejasňuje vlastní smysl Čapkovy Doktorské pohádky.

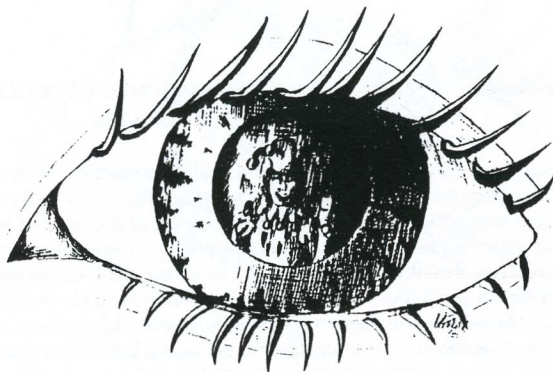
Jeden z klíčových problémů inscenace je pak v nedostatečném uplatnění principu, který je zakódován v Čapkově textu. Tímto principem je "hra představ", respektive "hra s něčím" - pohrávání si s představami na způsob "jak by to vypadalo, kdyby...". To je brána do nadreality, fantazie a poezie. Nejde zde o to hrát si na něco, ale hrát si s něčím, kombinovat možnosti tak, jak to umí děti ve svých hrách. S tím souvisí i absence motivace jednání Hronovského doktora a posléze všech dalších. A sice v tom smyslu, že oni prohlédnou a zveřejní divákům, že ví, že se nejedná o smrtelné nebezpečí a že si zcela záměrně se svými pacienty pohrávají. Zejména pak s Magiášem, aby ho na základě líčení příběhů s Hejkalem, Vodníkem a Rusalkou dovedli k tomu, aby zanechal činnosti, která lidem škodí a věnoval svůj um tomu, co jim prospívá.

Herecky dobře vybavený kolektiv prostějovského souboru má všechny předpoklady pro zvládnutí tohoto nelehkého, ale velice zajímavého inscenačního úkolu. To, co jsem uvedl výše, jsou spíše záležitosti režie, než herců samotných. Stejně je to s nejednotnou stylizací dramatických postav. Zdá se být totiž nadbytečnou výrazná stylizace strašidelných bytostí, neboť všechny tyto bytosti jsou u Čapka své strašidelnosti zbaveny. Vstupují před čtenáře, potažmo před diváky se svými problémy, které jsou ze světa lidí a nikoliv ze světa nadpřirozeného, jak tomu bývá v pohádkách tzv. klasických. Tím není řečeno, že se to nedaří na jevišti realizovat zcela, je to někde ve fázi hledání, nerozhodnuto, nedotaženo. Zaujal nás nejeden herecký výkon, ale málokterý ve svém celku. Nejvíce se dařilo Jiřimu Vrbovi v roli Skalického doktora.

Inscenace je realizována ve scéně, která umožňuje rychlé přestavby a pojmenovává místa děje. Navzdory tomu, že je zdobná, ověřena drobnými detaily, působí jako obecně využitelný prostor pro jakoukoliv hru. Podobně je tomu i s kostýmní výpravou. Zdá se, že i zde by bylo výhodné, aby scénograf pohlédl na svůj úkol prizmatem principu, v němž si netřeba hrát na něco, ale hrát si s něčím, kombinovat možnosti, jakoby dětskýma očima.

Přes všechny zde nakladené problémy a otazníky je však třeba říci, že jsme viděli představení, které náleží v této chudokrevné oblasti divadla k nadprůměru.

Milan Strotzer

Divadelní spolek Na Štaci Němčice nad Hanou
Jiří Štefl, Petr Vaněk: Medicínské historky

Němčický divadelní soubor "Na Štaci" se na domácí půdě představil inscenací Medicínské historky. Jde o původní dramatizaci povídek Jiřího Štefla, kterou pro zdejší oochotníky napsal a s nimi inscenoval Petr Vaněk. Látku si vybral dějově nenáročnou: první povídka (Důvod k sňatku) pojednává o tom, jak kozí bobky zapřičiní svatbu, druhá (Hrob svatého Metoděje) rozvíjí anekdotický příběh o falešném hrobu svatého Metoděje. Základní důraz proto režisér klade na vytváření situací a prostředí běžného života obyčejných lidí, tady a dnes.

Zdá se, že tím se Petr Vaněk střelil v případech němčických do černého. Nezávazná, komediální poloha krátkých situací civilního života, odehrávajících se vesměs za širší účasti obce, ať už na oslavě nebo v hospodě, je souboru Na Štaci šitá opravdu na míru. V typovém obsazení všech těch drobných figur měl režisér rovněž šťastnou ruku - zástupně můžeme za všechny jmenovat alespoň zemitého hostinského Jiřího Chytila. Tam, kde se daří přiblížit hercům jednotlivé situace a události natolik, že si je bez problému berou za své, působí představení velmi živě a autenticky a dostává se mu i stejné odezvy v hledišti. To se týká spíše nedějových míst, kde se hraje s různými detaily (výborný je např. farářův "rumový" výstup v hospodě). Má-li však navrch fabule, přece jenom se občas projeví jisté rezervy v herectví, jako by herci už přestávali být sami sebou (či hrou na sebe sama) a pokoušeli se více hrát divadlo. (V tom např. farářovi s biskupem nenapomáhá ani poněkud mnohomluvný text a chudší aranžmá.)

Pokud se podaří ještě přesněji pointovat jednotlivé výstupy a zachovají-li si herci i nadále evidentní potěšení ze hry, lze očekávat, že v kraji se dočkají příznivého ohlasu. Už pro to nářečí a cimbállovku na jevišti.

Michal Čunderle

DS bratři Mrštíku Boleradice J.K.Tyl: Tvrdohlavá žena

Boleradičtí ochotníci se rozhodli k inscenování české klasiky. Zvolili si k tomu autora i text patřící právem do zlatého fondu naší dramatiky.

Když se řekne klasika, každý z nás si představí hru napsanou na nějaký historický námět, vyprávějící o dobách minulých. Z našeho pohledu je tomu tak i s Tvrdohlavkou. Ano, je to hra pojednávající o historii, ale nebylo tomu tak v době jejího vzniku. Ona sice pracuje s reáliemi historizujícími, báhorečnými, a ty se v době Tylově u publika rády nosily, ale je to i hra současná, pojednávající o Tylových současnících. A hlavně je to hra silně politická, dnešními slovy řečeno, je to satira ze současnosti, ostře reagující na politické poměry roku 1849 v rakouském císařství.

Boleradičtí, respektive jejich režisérka, si byli z velké míry vědomi obtíží, které při dnešním inscenování může tento text přinést. Proto provedli řadu škrtů, kterými ze hry vypustili téměř veškeré politické narážky na realie doby. Zůstal tak samotný příběh mlynářky Jahelkové, bránící láscе své dcery Terezky k učitelskému pomocníku Johanesu Pěnkavovi a Zlatohlava, pána hor krkonošských, (alias Krakonoše), který pro svoji potěchu i k slávě svého jména chce naopak láscе pomáhat a zaplete se tak do lidských osudů. Příběh jistě jímavý, a boleradičtí ochotníky sehraný s upřímnou prostotou věřící autorovi, nicméně nastolující otázku, zda je tento příběh dosti nosný, aby nabídl prostor pro bohaté lidské jednání. Nebo je to jen kostra, případně jakási paralela, dávající prostor autorovi k rozehrání situací týkajících se velmi otevřeně politických poměrů současnosti. Pravda asi bude někde uprostřed, přesto vyškrtne-li ono politikum, (a dnes se s ním asi mnoho dělat nedá, neboť je velmi svázané s reáliemi doby), vypadne tak ze hry nejméně třetina, možná i více obsahu. Stačí to pak na celovečerní hru pro dospělé? Tot' otázka.

Inscenace DS z Boleradic, jak už bylo řečeno, se předvedla na přehlídce prostě, bez snahy Tyla předělávat nebo mu něco přidávat. Představení se vyznačovalo plynulostí, temporytmus byl možná až příliš klidný. Větší konfliktnost by neškodila, zvláště ve výstupech Jahelkové, a také humoru, který Tyl nabízí, by bylo vhodné ještě více z textu vytěžit. Inscenátoři nahradili Tylovy kuplety dobovými písničkami z podkrkonoší, které zpívají hezky a čistě, nicméně se domnívám, že spád děje spíše retardují. Funkční se jeví pouze milostná árie Terezky a podučitele Pěnkavy. Vyřešení požáru mlýna na konci druhého obrazu před přestávkou je pro inscenátory této hry vždy velkým problémem. Řešení, které použili boleradičtí je už několikátou jejich verzí, trápí se s tím, přesto ani to poslední, které nabízejí, nesplňuje onu potřebu jisté iluze danou Tylem.

Problémem je i samotný závěr inscenace. Tvůrci posunuli "prohlédnutí" Jahelkové "jaká bývala" z konce hry nejen do nově vložené písně, kterou zpívá společně s Nožejčkem (jejím bývalým mužem), ale i před výstup Kuby a Madlenky. Zde Madlenka všem přítomným teatrálně předvádí jaká Jahelková bývala, aby jí - Jahelkové, dala šanci si uvědomit její chování. Připravili se tak o humorné situace vznikající při smířování mlynářky s mužem v samotném konci, a hlavně o předčasné rozřešení celého příběhu.

Shrnuto kolem a kolem. Boleradičtí přivezli do Němčic příjemné představení, které našlo dobrou odezvu u publika, ale zároveň nastolilo i závažnou otázku o čem tuto hru dnes inscenovat.

Jaroslav Kodeš

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné
Alois a Vilém Mrštíkovi: Maryša

Maryša bratří Mrštíků patří k nejhranějším titulům na českých profesionálních i amatérských divadelních scénách. Zvolili si ji i ochotníci ve Hvozdné, aby tak uttili 70. výročí otevření Spolkového domu ve své obci. A byla to volba důstojná a zároveň i šťastná. Důstojná proto, že se jedná o velmi kvalitní divadelní text a šťastná proto, že na základě tohoto textu vznikla zajímavá inscenace.

Tímto konstatováním by se prakticky dalo skončit a nebylo by třeba už nic dodávat. Přesto je povinností recenzenta, porotce či kritika, a je to jedno, jak ho nazvete, aby se i u zajímavé inscenace zmínil o problémech či otázkách, které ho napadají a nastavil tak souboru zrcadlo k podívání se na vlastní práci. Neexistuje totiž dokonalá inscenace, jako neexistuje zrcadlo bez šmouhy.

Kde si myslím, že má inscenace ochotníků z Hvozdné jisté rezervy, a co, dle mého soudu, by ji mohlo prospět ještě k větší zajímavosti. Je to především v herecké práci, sjednocení stylu herectví a v některých režijních postupech zavánějících formálností.

Hostující režisér Dušan Sitek obecně vede své herce více k herectví představování než k hlubinným psychologickým prožitkům. Režisér si je vědom hereckých zkušeností souboru a tak postavy hry zaujímají spíše postoje k tomu co se kolem nich děje, než by zveřejňovaly psychologický proces, jak k těmto postojům dospěly. To by až tak nevadilo, problém nastává tam, kde tento postoj úplně chybí, nebo není řádně hercem ve spolupráci s režii zmotivován, a hlavně zveřejněn pro diváka. A to je fáze, kde by se podle mě dalo na inscenaci ještě hodně zapracovat. Nebude pak na některých místech představení docházet k tak zvanému hereckému předbílání, hraní jen když mluvím svoji repliku nebo nezmotivovanému plnění úkolů režiséra. A možná, že by i někteří herci objevili v textu další polohy své postavy, čímž by taková postava získala na ještě větší plastičnosti.

Velmi obtížným úkolem pro režiséra bývá i sjednocení hereckých stylů ve vícegeneračním souboru. I v této inscenaci nalezneme různé způsoby hraní od civilního prožitku až po deklamaci. Říkáme tomu stylová nejednotnost herecké práce. Asi by stálo za úvahu i s tímto se ještě trochu poprat.

Do třetice ještě k režijním formálnostem. Každý režisér má právo, ne-li přímo povinnost, použít v inscenaci takové postupy a zvolit takové prostředky, aby co nejučinněji podpořil myšlenkové vyznění díla. Zvláště je dobré, když pracuje nejen realistickými postupy, ale použije na jevišti znak, metaforu, symbol. Obecně řečeno, použije nějaký vhodně zvolený obraz, který má mnohdy daleko silnější účinek na vnímání diváka, než kdyby vše popisoval slovy. Ovšem pozor. Je potřeba s obrazy pracovat velmi obezřetně. Vymýšlet takové, které jakoby přirozeně vyplynou ze struktury hry, z tématu. Jinak v lepším případě, obraz působí formálně, v horším, zavede diváka na slepou kolej. A protože se představení nedá zastavit, aby byl čas na přečtení obrazu, může dojít až k tomu, že divák je zmaten nebo dílu přestává rozumět. Tak to druhé se v inscenaci hvozdenských nestává. To prvé, dle mého soudu, ano. Konkrétní místa se pojmenovala při diskusi se souborem.

Jsem rád, že jsem mohl opět vidět novou inscenaci velmi činných ochotníků ze Hvozdné, mohl vyjádřit své upřímné potěšení z jejich práce a snad je i přesvědčil, že poroty (aspoň některé) nejsou apriory nepřátelé ochotníků. Zvláště proto, že všichni děláme divadlo po své práci, z ochoty a pro naše diváky. Já to aspoň považuji za samozřejmost.

Jaroslav Kodeš

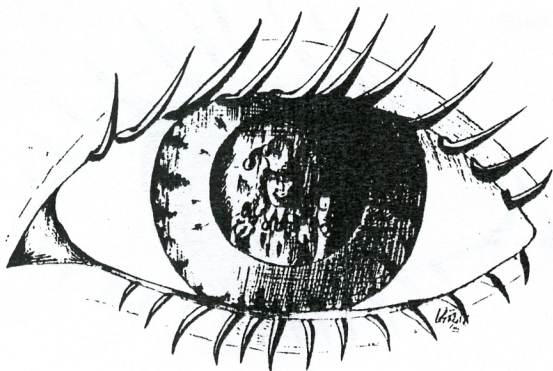
Divadlo Opona Zlín
Josef Lada - Jiří Javorek: O statečné princezně Máně

Zlínský soubor Opona se na němčickém divadelním Máji uvedl pohádkou O statečné princezně Máně, kterou na motivy Ladovy předlohy napsal Jiří Javorek. Opona se představila jako soubor herecky vyrovnaný a vybavený, z něhož číselá čistá snaha zaujmout malého diváka obecně známou látkou, v níž je dostatek vděčného pohádkového "materiálu", byť ustálená schémata Josef Lada hravě převrací naruby. V tomto ohledu inscenace plní to, co plnit zřejmě chtěla: je přiměřeně dlouhá, odkazem na známé pohádkové prvky spolehlivě komunikuje se svým divákem, čemuž pomáhají i naživo zpívané písničky z vlastní autorské dílny.

Jak řečeno zlínské provedení právem spoléhá na to, že každý z nás zná základní pohádková schémata a očekává jejich naplnění: stačí jenom t'uknout, nám se věc spojí s něčím, co známe z minula, a okamžitě víme, o co běží, nebo o co by mohlo běžet. Pokud bychom ovšem chtěli od divadelního představení více, třeba aby si dalo práci a fantazii s tím, jak nám ony "staré známé věci" (třebas v novém Ladově kabátě) podává, mohlo by i představení z Opony vypadat ještě jinak: zřetelněji a plastičtěji, s větší a vynalézavější vnitřní logikou.

Inscenaci by ve všech směrech prospělo, kdyby poněkud pečlivěji kladla akcenty na to, co je z hlediska celku důležité, upozadila to méně podstatné a pečlivěji budovala vztahy mezi postavami, jednoduše řečeno kdyby byla méně živelná a benevolentní. Například o vztahu mezi ústřední dvojicí, chasníkem Honzou a princeznou Máňou, se nedozvíme vůbec nic a jejich lásku a důvod jejich lásky si musíme víceméně domýšlet. Obdobně si musí divák takřka bez pomoci z jeviště poradit s tím, jak je to vlastně s peklem a jeho polepšením atd. Možná by rovněž stálo za zvážení, nakolik je funkční neobvyklá hustota písničkových čísel, které ne vždy posouvají děj kupředu či ne vždy trefně dokreslují atmosféru.

Michal Čunderle

DS J.K.Tyla Moravská Třebová
ruská lidová pohádka MRAZÍK

Slavná a notoricky známá filmová pohádka Mrazík se stala předlohou pro stejnojmenné divadelní představení DS z Moravské Třebové.

Soubor se při převodu této filmové látky do divadelního tvaru, nepustil cestou vlastní jevištní interpretace známého příběhu, ale nabídl divákům víceméně co nejpodrobnější připomenutí situací a hereckých typů ze samotného filmu. Zopakoval oblíbené repliky s jejich příslušnou a dokonale známou intonací, a sklídl očekávaný ohlas u publika. Za to mu snad ani nelze nic vyčítat, neboť samotný příběh namyšleného Ivánka a hodné Nastěnky je tak pevně svázán s formou, že opačný postup by asi znamenal velké zklamání u diváků. Je už tomu tak, že některá díla či výkony tak úzce souvisejí s jejich autory či interprety, že jakmile je pojednate jinak, nejspíše se vystavíte neúměrnému riziku.

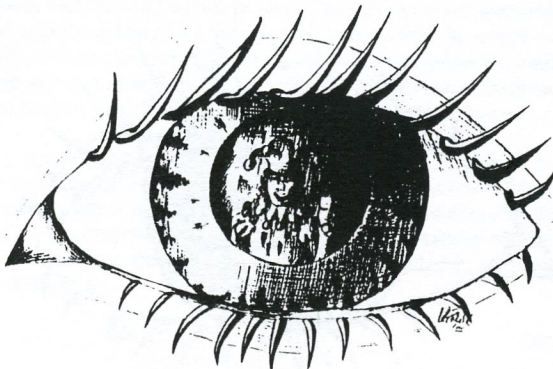
Samozřejmě, že převod filmového scénáře do jevištní podoby, nelze udělat bezmyšlenkovitě. Filmové postupy jsou jiné, než divadelní. Filmová iluze není totéž co iluze jevištní. Nutně musí dojít k transformaci. Nejobtížnější je to samozřejmě ve výpravě, a pak v situacích příběhu kde dochází k různým kouzlům. Film může daleko snadněji pracovat s významovým stříhem, realistickým detailem, iluzí. Jeviště není skutečnost všedního dne a nemá rádo naturalistický popis. Chce tu skutečnost popsat jinak, uměle, metaforou, obrazem, prostě nějakým nápadem. Nápadem, který opiše to, že když například potřebujeme na jevišti ukázat chaloupku na kuří nožce, nemusíme ji naturalisticky ztvárňovat.

Vždy si musíme být vědomi, že to, co vypadá dobře na plátně či obrazovce, může na jevišti vypadat hloupě a neobratně.

Soubor z Třebové je nejsilnější právě v těch místech, kde se lze co nejjednodušeji opřít o film. A to jsou herecké výkony. Podařilo se zde vystihnout typickou zemitost ruských lidových postav v jejich výrazné typovosti a milé naivitě. Snad pouze Ivan působí trochu ploše, neboť mu schází výraznější proměna od samolibého krasavce do pravého bohatýra milujícího Nastěnku. Adekvátní převod kouzelné iluzivní výpravy filmu se koná už s daleko menší úspěšností. Nejlépe stylově vychází pojednání chaloupky Baby Jagy a palác Mrazíka. Temporytmus představení pak hodně tvoří použitá filmová muzika.

Jak už bylo řečeno, nemám nic proti takovému postupu jaký zvolil DS z M. Třebové. Zvláště tam, kde se jedná o tak typické spojení formy s obsahem díla. Chtěl jsem jen upozornit na nebezpečí, která tento přístup může nést.

Jaroslav Kodeš

Divadlo Zdeňka Štěpánka Napajedla
Milada Bařínková, Miroslav Plešák: O smutné princezně (Jak rozesmát princeznu)

Divadlo Zdeňka Štěpánka z Napajedla se představilo jako soubor disponující technicky vybaveným hereckým kolektivem, schopností realizovat na vysoké úrovni výpravu, a to jak v řešení scény, tak v kostýmní složce, dále pak schopností vytvořit pro svoji inscenaci originální hudební nahrávku na profesionální úrovni. Soubor je vybaven i potřebným technickým zařízením, které umožňuje provedení hry v hudebním žánru (mikroporty). To jsou devízy, které nejsou v amatérském divadle běžné. Z jeho představení na Hanáckém divadelním máji v Němčicích bylo vidět velké množství poctivé práce, která musela být vykonána na přípravě v dobrém smyslu slova ambiciózního divadelního projektu.

Základem inscenace byla hra Milady Bařínkové, na jejíž motivy napsal Miroslav Plešák hru se zpěvy, určenou dětskému publiku. Jeho hra Jak rozesmát princeznu, kterou soubor uvedl pod názvem O smutné princezně, bohužel, náleží k těm, které jsou více než problematické na to, aby posloužily jako opora pro vznik kvalitní inscenace. Řídký děj, nastavovaný příběh, retardující písňové vstupy, prostoduché rozuzlení v tom, že princezna přestane být smutná, když dostane na zadek školním pravítkem, to jsou jen hlavní bolesti Plešákovy textové předlohy.

Inscenátorům se nepodařilo tyto nedostatky odhalit a napomoci smysluplnějším vyznění hry např. posunem v трактовání některých postav, zkrátka domyšlením toho, co měl učinit již autor, leč neučinil. Patrně by se tak povedlo zřetelněji koncipovat smysl hry, a to např. prostřednictvím postav První a Druhé Rampepurdy. Inscenaci by prospělo také důsledné vzájemné jednání dramatických postav. Měli jsme totiž z představení pocit, že herci hrají víceméně tzv. na sebe a nikoliv s partnery. Zřetelnou výjimkou byla představitelka role Komorné. Jedna z důležitých otázek, kterou by bylo dobré dořešit, je komunikace Vaška s publikem, která se jevila poněkud strohou a spolu s ní i výraznější vztah Vaška k Princezně. Celé hře by také nepochybně prospělo krácení o texty a repliky, které jsou nadbytečné, což se dotýká především písňových textů. Inscenace však tenduje spíše k hudebnímu divadlu a doporučení ke krácení tohoto druhu může jen těžko akceptovat. Samostatným problémem je použití playbacku.

Z povídání se souborem víme, že se souboru před publikem, které bylo na jeho přehlídkovém představení, nedařilo tak, jako tomu obvykle bývá. Patrně jiná představení vychází lépe. Chatrná textová předloha a problematické rozuzlení příběhu hry nemohly však ani jindy působit jinak. Nelze, než přát souboru, aby příště volil obezřetněji. Ach, ta dramaturgie divadla pro děti!

Milan Strotzer

Divadlo Antonína Vorla, Křenovice

Friedrich Dürrenmatt: Herkules a Augiášův chlév

Soubor Antonína Vorla z Křenovic sáhl letos odvážně po ambiciózním kusu švýcarského dramatika Friedricha Dürrenmatta Herkules a Augiášův chlév (přel. J. Stach). V kontextu venkovského ochotnického divadla je tato dramaturgická volba naprosto ojedinělá a sama o sobě zaslouží uznání.

Dürrenmatt je mistr paradoxů, v nichž dokáže vyhrotit kardinální existenciální a etické otázky. Navíc tak činí v poutavé komediální rovině formou antiiluzivního divadla. Rozbíjí příběh, když jej rozstřihá a znovu pak překvapivě skládá.

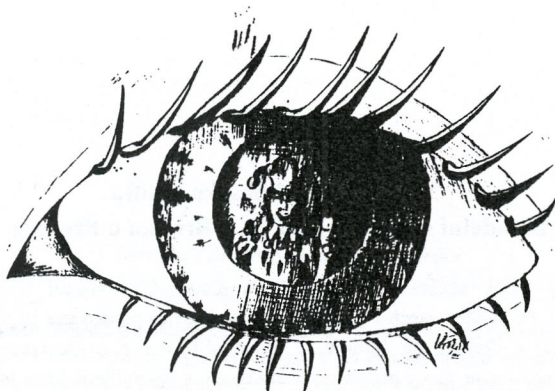
Mýtus o Herkulovi snímá Dürrenmatt z legendárních výšin a přesazuje jej do špinavých nížin zanesených hnojem. Herkula deklasuje na námezdného žoldáka, který je kvůli svým dluhům nucen dělat cokoli. Síly mu nakonec docházejí už v zahnojené Elidě. Dokud nebudou k očistě ochotní její obyvatelé, nebude nic platný ani jeho mravenčí boj s byrokracií ani žádné radikální, "revoluční" řešení. Dürrenmattův model o možnostech a limitech demokracie samozřejmě aktuálně rezonuje se současnou politickou situací.

Podstatné pro fungování této inscenace je především postava Polybia, který je průvodcem příběhu a jeho glosátorem. Ve Zdenku Julínkovi mají křenovští výtečného hráče pro tuto figuru. Dokáže přirozeně komunikovat s publikem a s nadhledem přechází z role vypravěče do role aktéra. Stejně důležité pro celek je i rozehrávání příběhu. Většinou jsou situace odlehčeně demonstrovány a režisér v nich prokázal smysl pro hravý detail a herce šťastně inspiroval ke komediální nadsázce. Většina z nich zdařile a s nezastranou chutí plní, co plnit mají, ať už jim k tomu napomáhá přirozený naturel nebo schopnost hrát, od Herkula k Fyleovi. Obzvlášť se to však vede králi Augiášovi (Jan Mozdřeň) a Kambýsovi (Jiří Vymazal).

Otázkou je koncepce dvou tří scén, v nichž je zřejmě potřeba vědoměji akcentovat sdělované tak, aby zůstalo ve hře více významových kontextů. Aby např. vyšel konkrétně a přítom s významovou mnohoznačností závěr, kdy Fyleos odchází na smrt, je, zdá se, zapotřebí, výrazněji připravit nejenom jeho milostné pohnutky, ale i jeho obecnější životní postoj, který se neslučuje s otcovou obojakostí. (Stačilo by jen jemně obohatit vztah Déianeira - Fyleos, jako vztah dvou lidí z odlišných prostředí.) Stejně tak je možno zřetelněji vyhrotit paradox Herkulovy volby: přistoupit na regulérní pravidla, ačkoli se nalézá spíše v parodické hře na demokracii než ve skutečné demokracii, nebo řešit věc třeba násilně? (To se týká jinak vynikající scény s dojením krav.)

Celkem vzato však křenovští vytvořili svižnou komunikativní inscenaci, plnou gagů a nápadů, která se v naprosté většině zdařile pokouší oslovit dnešního diváka, a to nijak jednoduchou cestou. Za odvalu i vynalézavost patří jejím inscenátorům i jednotlivým aktérům dík.

Michal Čunderle

ZUŠ Prostějov
Alexandra Berková: Magorie

Petra Kocmanová s kolektivem starších žáků ZUŠ v Prostějově zdramatizovala prozaické dílo současné české spisovatelky A. Berkové Magorie a převedla ho na jeviště.

Jedná se o inscenaci nabitou černým humorem a pojednávající o jakési rodině mrtvol žijících pod placatým kamenem. Otec, matka a několik dětí zde žijí podobným způsobem, jako se žije v reálném světě. Otec je alkoholik, děti se nudí a proto si hrají různé morbidní hry, zase podobné jako si hrají děti kolem nás, a matka milující hrobníka, který je jedinou skutečně živou postavou hry. Ovšem hrobník nežije příliš šťastným životem, nevidí v něm žádný smysl, a tak si chodí povídat se svými mrtvolami a vyprávět pohádky dětským mrtvolkám. Ony ho za to mají velmi rády, neboť jim zpestřuje jejich nudný život a rády by ho měly pod placatým kamenem napořád. Když konečně hrobník jednoho dne objeví smysl svého života v reálném světě, je už vlastně příliš pozdě. Dětské mrtvolky, společně s mrtvolou matky, zařídí, aby ho prostřednictvím silného kafe trefil šlak. Vyznění celé inscenace se pak dá zobecnit i jako jakýsi model bezvýchodné budoucnosti celého lidského druhu.

Inscenace, tak jak jsem ji teď právě popsal, funguje bez větších problémů. Režisérka pracuje psychologicko-realistickými postupy, ovšem v jisté zkratce. Herecké výkony jsou úměrné věku a zkušenostem dospívajících představitelů, nicméně zde nenajdeme žádné velké stylové nejednotnosti a výkyvy dané větším či menším talentem. Příběh je tlumočen čistě, s humorem a citem pro situaci. Při soutěžním představení, v dialogu figur kolem stolu, došlo k mírnému rozvolnění jinak dobře rytmizované inscenace. Rezervy vidím v přesnějších tajmování situaci a jednotlivých replik, aby se vytěžilo ještě více humoru a dosáhlo se tak absurdnějšího účinku na diváka.

Nezbývá proto než "zušce" z Prostějova, respektive jejím frekventantům, společně s vedoucí a režisérkou v jedné osobě, co nejupřímněji poděkovat za zajímavé představení, a vyjádřit potěšení jakým způsobem se na základní umělecké škole uvažuje o divadle.

Jaroslav Kodeš

Jan Vladislav: Pohádka z kufru
Divadelní soubor J. K. Tyla v Brodce u Přerova

Brodecký Tylův soubor se v Němčicích představil s vlastní verzí Vladislavovy Pohádky z kufru. Po zkušenostech s klasicky inscenovanými pohádkami se tentokrát pokusil o hravější formu: o divadlo na divadle, o hru s příběhem a o otevřenou komunikaci s publikem. Jak soubor sám říká v programu k inscenaci, z jejich hlediska se jedná o "odvážný experiment".

Text, který si k tomu zvolili, je proto dostatečně připraven. Základní fabule je sice poněkud komplikovanější, než by pro odlehčenou hru bylo zřejmě optimální, nicméně Vladislav pohádku funkčně prokládá dvěma klaunskými postavami a ty reprezentují onu hravě zcizující rovinu. S příběhem si pohrávají, komentují jej a vstupují do něho. Soubor disponuje dvěma hráči (Vlastimil Krejčířík a Eva Procházková), kteří tyto party vesměs suverénně i přirozeně zvládají. Slyší na sebe navzájem a dokáží stejně tak reagovat na dětské diváky. Samotný pohádkový příběh je většinou rovněž srozumitelně prostředkován.

Jistá rezerva inscenace však spočívá ve vzájemné komunikaci obou rovin, tj. roviny klaunských vypravěčů a roviny pohádkového děje. Zdá se, že by celku prospělo, kdyby se zpřesnila jejich vnitřní logika i poetika. Logika celé inscenace je poněkud vychýlena tehdy, když klauni vstupují do děje, který z nejasných důvodů komplikují (jde o jejich napomáhání zlu a následné litování: scéna se zavřením princezny či zpytování svědomí po přijetí "lékařských" honorářů). Občas také není přesně znát, co tvoří protipól klaunů: zda schematická demonstrace příběhu (což by potřebovala větší švih a zkratku), nebo víceméně klasicky podaná pohádka (což by zase potřebovalo hravější rozžití a zpřítomnění jednotlivých situací). Inscenaci by také prospělo její zkrácení. Přes veškerá podotknutí si však Pohádka z kufru zaslouží uznání za příjemný pokus o nevyzkoušené.

Míchal Čunderle

Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice
Josef Kajetán Tyl: Paličova dcera

Boleradičtí volbou Paličovy dcery připomněli kořeny českého divadla a odkaz Josefa Kajetána Tyla. Učinili to způsobem, který se jeví jako optimální a snad i jako jediný možný. Uvěřili Tylovi a jeho hře. Mimo drobné škrty na textové předloze nic neměnili, spolehli se na sílu výpovědi dramatických postav Tylova příběhu. Především hereckými prostředky, scénografií a živou hudbou rozezvučeli strunu, která je stejně živá a bolestná i dnes. Hraje se o tom, že i neprávem přisouzená vina a pošlapaná čest je u nás nesmazatelná, že nedovedeme odpouštět, natož pak přiznat pochybení, které zapříčinilo vynesení chybného soudu. Myšlenková výpověď je zprostředkována takovým způsobem a s takovou silou, že asociuje i přesahy nad toto vymezení.

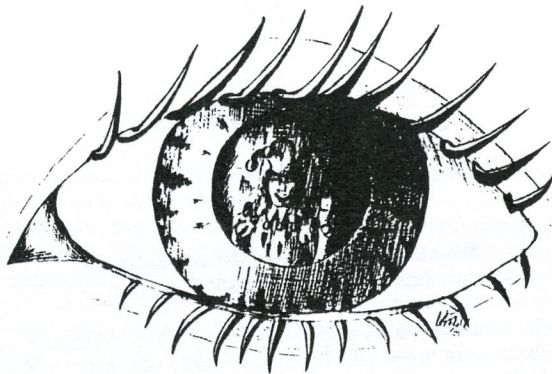
Inscenace je budována režisérkou Alenou Chalupovou prostřednictvím vystavěných dramatických situací, přičemž hlavním prostředkem je ztvárnění dramatických postav a zveřejňování jejich vzájemného jednání. Akcent je tedy na herectví. Výsledek je mimofádný. Inscenaci zdobí herecké výkony, z nichž jen málokterý nelze nezpomenout. Nejvíce zaujali Hana Korábová v roli paličovy dcery Rozárky, Antonín Koráb v roli jejího otce, šumaře Valenty, Jan Koráb v roli amarického osadníka Kolínského, Marie Sokolářová v roli plátenice Šestákové, Radek Omasta v roli krejčovského tovaryše Antonína a Stanislav Hartman v roli hrobníka Melichara. Drobné připomínky, a také jediné vůbec, byly k dotvoření plasticity některých postav a k zpřesnění fidečních úkolů (zvláště u postav mladého řezníka Martina a mladého Indiána Prokopa).

Výtvarně působivá scéna Aleny Chalupové umožňuje rychlé přestavby, a to díky tomu, že základní scénický objekt - prospekt zdi - lze otevřením či uzavřením jedné jeho části proměňovat na potřebné venkovní a interiérové hrací prostory. Ty jsou doplňovány nejnutnějším stylovým mobiliářem. Nad vším se pak klene velký kříž, evokující trojrozměrnost a tím např. i trámoví v interiérech. Velice pěkná je rovněž i kostýmní složka inscenace.

Nezanedbatelnou roli hraje v inscenaci živě interpretovaná scénická hudba Františka Korába v provedení členů cimbálové muziky Vonica (tentokrát v komorním obsazení bez cimbálu). Je zde třeba ocenit citlivost, s jakou hudebníci v představení realizují svůj úkol a přispívají tak k působivosti inscenace, ale současně k intenzivnímu vnímání svého projevu diváky.

Boleradická Paličova dcera je inscenace, z níž vane poctivost, čistota a ryzost ve všem všudy, inscenace, působící velice emotivně a současně nabízející divákům zamyšlení nad tím, jací my to jsme.

Milan Strotzer

DS KS Velká Bystřice Tři malá prasátka

Pohádku o Třech malých prasátkách si vybral soubor z Velké Bystřice, aby si na ni vyzkoušel své schopnosti dramatické i dramaturgické, potažmo jako příležitost pro nové začínající herce.

Známý, ale i velmi didaktický příběh o jednom pracovitém a zodpovědném prasátku a jeho už méně pracovitých sourozencích, nabízí vlastně jen tři základní dramatické situace. Tři situace a poučku, že se nevyplácí být líný.

Soubor si byl vědom chudosti příběhu z hlediska dramatických situací, a tak se pokusil rozvést jej o sekvence, nakupování materiálu na domečky u Zajíce - vetešníka, a o postavu vášnivě hráčky piškvorek prasátko Žůžinku. Dále se soubor snažil zmotivovat jednání Vlka, tím, že ho pro vepřové posílá jeho žena vlčice, neboť čekají kojotí návštěvu. Hledal i vhodné motivy pro negativní chování prasátek Pěti a Páji. Stručně řečeno pustil se cestou košatění anekdotického příběhu. Je to však cesta vedoucí na slepou kolej. Anekdota nesnese rozmělnění stručního příběhu odbočkami, hledáním motivací k jednání postav, ta musí mířit rychle k pointě. Pointa ve zdoluhavém a komplikovaném příběhu totiž působí jako přílepek, prostě jako něco navíc. V případě inscenace souboru z Bystřice to potvrzují i nejednoznačné reakce dětského publika na konání Vlka. Část fandí Vlkovi a část prasátkům Pětovi a Pájovi. Uvědomíme-li si, čeho že jsou prasátka reprezentanty, bude nám tento zdánlivý paradox pochopitelný.

Až doposud jsem většinou psal o textové složce inscenace, to jest dramatizaci, která se mi, jak jsem už naznačil, jeví velmi problematická. To, co jsme potom viděli na jevišti, se bohužel odvíjí z textové předlohy, a zákonitě už není téměř o čem mluvit. Inscenace působí zdlouhavě, neohrabaně, přestože výkony herců nejsou v zásadě špatné, spíše napak. Ale hlavně je inscenace o ničem. Chybí téma, nějaké základní lidské vzorce chování, takové, aby se děti měly o co opřít, s čím jít, čemu fandit a co odsoudit.

Zajímavější by proto bylo, kdyby si soubor uvědomil, o čem, že jsou Tři malá prasátka, nebo si vymyslel své téma, a toto téma by pak inscenací rozvíjel do různých situací. Takových, jak asi tři prasátka staví své domečky, zda si pomáhají či nepomáhají, a jak tyto domečky likviduje hladový vlk za účelem uspokojení svých přirozených životních potřeb. Pak by vyústění příběhu k třetímu pracovitému a zodpovědnému prasátku Lád'ovi nepůsobilo jako přílepek, ale jako logické završení toho, o čem se celou dobu hrálo.

Divadelní ochotnický spolek Máj z Vřesovic
Božena Němcová: Babička

Soubor Máj z Vřesovic se na přehlídkovém jevišti představil vůbec poprvé. Uvedl dramtizaci románu Boženy Němcové Babička. Tuto dramtizaci doplnil o vstupy na předscéně. Tyto vstupy jsou zařazovány v době, kdy je třeba provést přestavbu. Jejich obsahem jsou vzpomínky současníků B. Němcové, dopisy B. Němcové a jejího manžela a rekapitulace autorčina života a díla. V závěru hry jsou zařazeny dvě písně z dílny Z. Svěráka a J. Uhlíře. Tato skladba dodává inscenaci příchod jakéhosi výchovně vzdělávacího pořadu a sousedského představení. Soubor však své uvedení babičky zamýšlel jako řádnou divadelní inscenaci. Poptávka po ní byla i mimo rámec Vřesovic. Soubor ji sehrál cca 25 krát i v dalších obcích, čímž překročil dimenze sousedského divadla. Nicméně, navzdory tomu má vřesovické představení rysy "osvětového" a sousedského divadla a bezesporu plní funkci společenskou. Je to mj. dáno i tím, že soubor vznikl cca před pěti lety, navazuje po dlouhé době na někdejší přerušovanou divadelní tradici obce, čítající 420 obyvatel. Dvacet herců se přitom ocitlo na jevišti v inscenaci Babičky. Připočteme-li další technické a obslužné funkce, uvědomíme si jak mohutná je procentuální účast občanů Vřesovic na kulturním životě obce, jak vzácné je to společenství lidí.

Soubor je vícegenerační - od dětí předškolního věku po seniory. To také poskytlo možnost dobrého typového obsazení personálně velké hry. Z herců přitom nejvíce zaujaly Anna Žochová v titulní roli, ale také mladička Barbora Sedláková v roli Barunky.

Inscenace se hraje v jednoduché scéně, vybavené nejnutnějšími mobiliárem a uzavřené malovanými paravánovými prospekty, označujícími místa děje. Režisér Josef Fica vede inscenaci v logickém aranžmá, v uměřenosti prostředků a jakési prostotě projevu. Patrně nevelká zkušenost režiséra i herců je důvodem nepřekročení jevištního tvaru vřesovické Babičky do dimenze vpravdě divadelní. Chybí výstavba damatických situací, v nichž by herci jednali v divadelním smyslu slova v daných okolnostech a vytvářeli vztahy mezi postavami. Problémem jsou tempo a rytmus jednotlivých obrazů a celé inscenace. To je mj. způsobeno i výše vzpomenutými přestavbovými vstupy a scénografickým řešením, které neumožňuje rychlé přeměny.

Ač je vřesovická inscenace handicapovaná tím, že nestojí na základních kamenech divadlu nejvládnějších (vybudovaných dramatických situacích) je příkladem poctivé práce a zaujetí v tom nejlepší smyslu. Je vzorem toho, jak lze prostředky divadla obohacovat členy souboru a jeho okolí.

Milan Strotzer

Pavel Dostál: První muž, kterého potkám

DS KS Velká Bystřice

Bystřický soubor přivezl do Němčic komedii Pavla Dostála První muž, kterého potkám. Před dvěma lety zde hostoval s podobným žánrem a nevedlo se mu zrovna nejlépe. Příčinou toho bylo především herectví. To, co však tenkrát patřilo ke slabinám, tentokrát tvořilo spolehlivý základ solidní inscenace.

Dostálův text svou první půlkou odkazuje, řekněme, k bláznivé, situační komedii a ve své druhé části získává niternějši, psychologizující momenty. Dlužno ovšem podotknout, že rozhodně nepatří k žádným skvostům české dramatiky. Bystřičtí jej však funkčně upravili, a pokud bylo možno, potlačili jeho slabiny (značně komplikovaná expozice, schematická psychologizace atd.).

Především všichni herci dobře zvládají své party a konkrétně a zřetelně jednají v rámci jednotlivých situací. Daří se rovněž dobře držet míru jisté stylizace, aniž by se z postav vytrácel lidský moment. Zvláště představitelé páru Zajíc - Pražáková, kteří k tomu mají také nejvíce příležitostí, věrohodně polidšťují své postavy. Zajíc Tomáše Wernera napínavě balancuje mezi ztišeným a rozpačitým mužem z ulice a na druhé straně mezi najatým suverénním svůdcem. Marii Pecůchové v roli Kláry Pražákové se rovněž věrohodně daří ztvárnit ženu, která je bolestně konfrontována se svou situací, velmi dobrá je zejména v mimoslovním jednání. Stejně by bylo možné zmínit i ostatní, uklízečkou (Renaty Zavadilové) počinaje a doktorem Pražákem (Miloslava Korhoně) konče. Pochvalu - právě ve srovnání s tím, co jsme viděli před dvěma lety - zaslouží za daleko větší vnímavost ke svým partnerům na jevišti a za zřetelně motivované jednání.

Za zvážení by snad stálo jisté zpřesnění závěru inscenace. V představení, které jsme viděli, nedošlo totiž plně ke gradaci (týká se zejména příchodu Hrůzové a Antalové). Rovněž tak je otázkou režisérovi čistší pojetí Antalové, které v nepatrnostech nenáležitě poklesává k úvodní bláznivé až fraškovité rovině.

Závěrem lze znovu s potěšením konstatovat, že režisér Tomáš Hradil dokázal na "řidším" textu vystavět solidní inscenaci s vyrovnanými hereckými výkony.

Michal Čunderle

Ochotnický divadelní soubor Svatopluk Divadélko z kufru, Hodonín
Nina Cassianová: Zvědavé slůně

Ochotníci z Hodonína si pro své představení adaptovali loutkovou pohádku N. Cassianové Zvědavé slůně. Samotná dramatičtka pak vychází z povídky R. Kiplinga a v zásadě ponechává autorem daný půdorys putování zvědavého slůně za krokodýlem, poučení slůně, a cestu zpět.

Inscenátoři rozehrávají toto putování činoherní formou jistého divadla na divadle, s řadou hezky podaných písniček - zpívaných živě a dále pomocí jakéhosi loutkového znaku, který ilustruje jednotlivá zvířátka. Hraje se ve funkční scéně tvořené paravany, které jsou pomalovány motivy z džungle. Nicméně scéna působí trochu stroze.

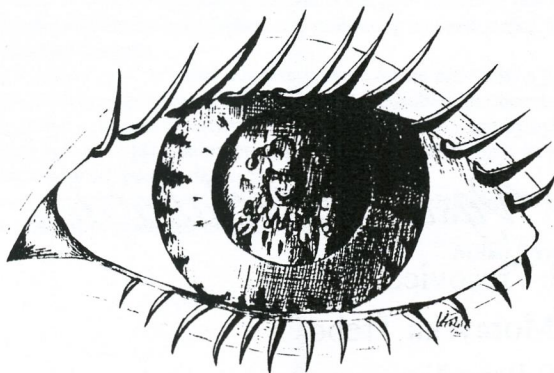
Soutěžní představení proběhlo v dobrém rytmu, nemělo hluchých míst. Snad jen scénická noc, před samotným koncem hry, je dle mého soudu zbytečná. Herci působí sympaticky, jevištní prostor zvládají s evidentní zkušeností. Hlavní představitelka zvědavého slůně má velmi temperamentní projev a udrží v pozornosti dětského diváka. Nicméně by bylo dobré někdy svůj temperament trošičku zkrotit a nesnažit se dětem přiblížit místy až tzv. "mrckováním".

Otázkou zůstává, zda má slůně o sobě hovořit ve středním rodě. V zásadě se inscenaci, tak jak je předváděna, nedá nic podstatného vytknout, až na to, že v tématu sděluje divákovi poučku o tom, že je pro dítě moudřejší, když se nebude poťák tak vyptávat. Ale to mi připadá jako nesmysl. Zvědavé, ale i zvědavé děti přece chceme mít, a někdy se k poznání musí dojít krkolomnými cestami. Kdo nic nezkusí nic nezkazí, ale také nic nevykoná!

Takže si myslím, že je dobře, když je slůně zvědavé. Asi by bylo potřeba hledat v inscenaci místa, jak ukázat, kdy zvědavost už přesáhla míru, a kdy jde spíše o hloupost slůně, než o přirozenou zvědavost. Pak by samotná scéna s krokodýlem a natažením nosu slůně do chobotu, mohla působit jako poučení k předcházející hlouposti. To se ovšem zatím neděje. Na omluvu inscenátorů musím dodat, že ani autorka dramatičtace se tímto nezabývá.

Suma sumárum, byli jsme svědky dobrého představení, jehož rezervou je jevištní dotažení v myšlenkovém poslání hry.

Jaroslav Kodeš

Názory a reflexe dětského klubu

Divadlo Hanácké obce při Městském divadle v Prostějově

Karel Čapek: Doktorská pohádka

aneb (citace dětí): "Jak dostal čaroděj za vyučenou"

Kromě jedné divenky děti pohádku K. Čapka neznaly. Důvody, proč si soubor vybral tuto předlohu, byly, dle názoru dětí, tyto:

- protože se malé děti bojí doktorů a po zhlédnutí pohádky k nim budou mít větší důvěru,
- aby oživila starou pohádku,
- aby nás pobavili,
- protože je to vtipné,
- aby diváci víc poznali strašidla.

Děti ocenily herecké výkony, živý zpěv, dobře charakterizovaly jednotlivé postavy a vztahy mezi nimi. Problémy viděly ve scéně, která jim nepřipadala příliš funkční, nedokázaly ihned identifikovat postavy Bludičky, Vodníka, Polednice a Hejkala (zavádělo je kostymování, které nebylo charakteristické) - zdálo se jim, že by se představení bez nich obešlo.

Divadlo Opona Zlín

Josef Lada - Jiří Javorek: O statečné princezně Máně

aneb (citace dětí): "Máňa, ta šla do pekla a pak s Honzou utekla"

V tomto představení děti ocenily herecké výkony, humor představení a jednotlivé vtipy. Statečnost princezny shledávaly v tom, jak nosila auto, že šla do pekla, že se nebála zkoušek, že dokázala poručit čertům. Neorientovaly se ve vztazích mezi hlavními postavami inscenace - předpokládaly, že když je to pohádka, tak se princezna s Honzou musí mít ráda. Souboru doporučují ztížit úkoly pro princeznu a více zpívat.

DS J.K.Tyla Moravská Třebová

ruská lidová pohádka MRAZÍK

aneb (citace dětí): "Ivan, ten se velmi chvástá, zachrání ho pěkná Nast'a"

Soubor si, dle názoru dětí, vybral Mrazíka, protože je to pohádka slavná, byla zfilmovaná a má dobrý děj. Místy bylo představení lepší než film (Marfuša, palác Mrazíka, chaloupka Jagy), na ochotníky to byla paráda, bylo prima, že to bylo teď a tady. Jediný zásadní problém měly děti s postavou Ivánka. Jeho přerod z namyšleného a sobeckého náfučky v člověka se srdcem na pravém místě byl pro ně nepostřehnutelný a Ivánek zůstal až do konce představení negativní postavou. Také si velmi přály, aby herci živě zpívali. Pokud se objevil playback i v jiných inscenacích, vždy to pro děti znamenalo určitý nedostatek.

Divadlo Zdeňka Štěpánka Napajedla

Milada Bařínková, Miroslav Plešák: O smutné princezně (Jak rozesmát princeznu)

aneb (citace dětí): "Jak Vašek nasekal princezně"

Jedno z mála představení, které děti nepřijaly. Připadalo jim dlouhé, nudné, herci vraceli jednu myšlenku pořád dokola. Bylo to pro ně strašně jednoduché, ale přitom ne všemu dobře rozuměly. Nepochopily proč byla princezna smutná a velmi je pobavilo proč se rozesmála. "Nad tím, že půjde do školy by měla spíše zaplakat". Líbily se jim hezké kostýmy, určité vtipy a scéna, kdy byl Vašek reálným klukem.

ZUŠ Prostějov

Alexandra Berková: Magorie

aneb (citace dětí): "Hrobník ten má všechny rád, s mrtvolou je kamarád"

Děti velmi přesně formulovaly téma, které z inscenace přečetly:

o lidech, kteří umřou,
o mrtvolách a hrobníkovi,
o smutném životu,
o hrobníkovi a dětech,
o vztahu mrtvol a hrobníka,
o posmrtném životě,
o rodině,
o bílých lidech, etc.

Kladly si nad představením spoustu otázek, na které si dokázaly většinou samy odpovědět. Hledaly rozdíly mezi normální rodinou a rodinou v inscenaci. To, co považovaly za podivnosti u rodiny mrtvol (např. rodiče se nevěnovali dětem, vyprávěné pohádky byly jiné, než u živých, vzali si cizího člověka do rodiny, matka moc nevařila) pramení spíše z malé zkušenosti dětí, než, že by takové problémy v současných rodinách nebyly. Dětem se líbily herecké výkony (byly suprový, vynikající, skvělý). Starší děti si kladly otázku, zda to pochopily ty mladší. Chlapec z páté třídy odvětil jasně a lapidárně: "Bylo to o životě normální rodiny. Akorát, že byla pod dnem."

Divadelní soubor J. K. Tyla v Brodce u Přerova

Jan Vladislav: Pohádka z kufru

Reflexe dětí nebyla úplně regulérní, neboť představení začalo s půlhodinovým zpožděním (čekalo se na přespolní diváky). Ti dorazili stejně až po opožděném začátku představení, což bylo velké vyrušení, ale ještě větší bylo, když tatáž škola odešla asi deset minut před koncem hry. Zážitek dětí byl tímto velmi limitován. Inscenace jim připadala zdoluhavá, nudná. Velmi se jim líbily herecké výkony dvou klaunů, ale spíše volaly po nepřerušovaném pohádkovém příběhu. Pokud by měly na výběr, raději by volily samotnou pohádku a klaunské výstupy by ozelely.

Divadelní soubor Velká Bystřice

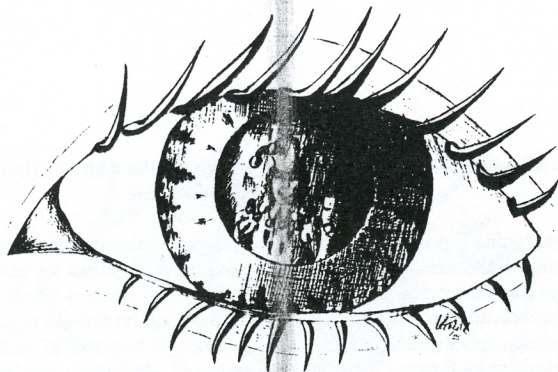
Tři malá prasátka

Přesto, že bylo představení určené pro předškolní věk, reflexe dětí byla pozitivní. Líbila se jim scéna, kostýmy, herecké výkony, vtipy a živá muzika a šly by na představení znovu. Špatně se orientovaly v postavě vlka a prasečí holčičky, nedokázaly jasně říci jací byli. Moc se jim nezamlouvaly plošné rekvizity cihel, limonády a doutníku, argumentovaly tím, že ani malé děti nemohou uvěřit tomu, že např. cihly jsou těžké, když jsou s polystyrénu. Velmi ocenily improvizovaný hudební záskok herců při časové prodlevě způsobené nedochvilností okolních mateřských škol.

Divadelní ochotnický spolek Máj z Vřesovic

Božena Němcová: Babička

"Láska, добрta, radost, utrpení, přátelství, upřímnost, rodina, děti, vojna, vzájemná pomoc, manželství, zámek, kněžna, Barunka, Babička, Tereška, chudoba, Viktorka, Josef II., vzácnost, Kristla, stáří, Adélka, hadrová panna, uschlá jablono, slzy, radost..." to jsou slova, kterými děti asociovaly náladu a pocit z představení Babička ihned po zhlédnutí. Svědčí to o silném citovém zážitku, kterému se jim dostalo. Při hlubším rozboru představení vyšlo najevo jen málo problémů, s kterými se potýkaly. Ne úplně rozuměly postavě Terešky Proškové a nelíbila se jim Kristla především ve výstupu s Picolem, "kdy se smála a vypadala jakoby jí jeho obtěžování nevadilo, nebo možná chtěla zkoušet svého milého". Většinu dětí nevadily čtené vstupy o životě B. Němcové. Nejvíce

Výsledky divácké soutěže

MARYŠA - KDO Hvozdná	2,94
PALIČOVA DCERA - DS Boleradice	2,87
MEDICÍNSKÉ HISTORKY - DS Němčice n.H.	2,83
PRVNÍ MUŽ, KTERÉHO POTKÁM - DS Velká Bystřice	2,75
TVRDOHLAVÁ ŽENA - DS Boleradice	2,67
HERKULES A AUGIÁŠŮV CHLÍV - DS Křenovice	2,55
ZELŇAČKA - DS Rájec - Jestřebí	2,4

Výsledky Klubu dětí

BABIČKA - KS Vřesovice	19
MRAZÍK - DS Moravská Třebová	13
MAGORIE - DS Prostějov	8

ocenily úvodní scénu příchodu Babičky na Staré Bělídlo a pak závěr inscenace - umírání Babičky. Moc se líbily herecké výkony, kostýmy a scéna a závěrečné písničky označily za suprové.

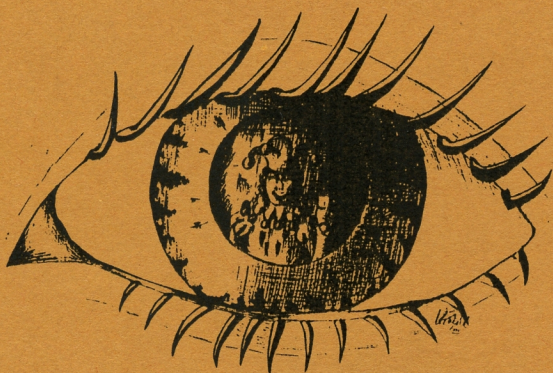
Ochotnický divadelní soubor Svatopluk Divadélko z kufru

Zvědavé slůně

aneb (citace dětí): "Malé slůně zvědavé bylo, životem málem zaplatilo"

Děti cítily, že představení bylo určeno mnohem menším divákům, a proto se od něj trochu distancovaly. Spokojenost vyjádřily s hereckými výkony, loutkami, scénou a dalšími drobnými detaily. Zamýšlely se nad tím, proč zvědavost byla vlastně potrestána, když "každé malé dítě je zvědavé"? Na roli cestovatele si vůbec nevzpomněly, nepřipadal jim důležitý. Děj hry považovaly spíše za putování než plnokrevný příběh. Na otázku, proč si soubor vybral právě tuto pohádku, odpověděly stručně: "Aby malé děti seznámili se zvířaty".

sestavila a zapsala Marie Poesová

Program přehlídky

○ 29. 4. ○
sobota

- 16.00 **Bejvávalo aneb Loupežníci na Chlumu**
K. Horký / hostující soubor z Daruvaru
Chorvatsko - nesoutěžní představení
- 19.30 **Zelňačka**
R. Fallet / DS Rájec - Jesřeбі

○ 30. 4. ○
neděle

- 13.00 **Doktorská pohádka**
K. Čapek / Divadlo HO Prostějov
- 16.00 **Medicinské historky**
J. Štefl - P. Vaněk / DS „Na Štaci“
Němčice n.H.
- 19.30 **Tvrdohlavá žena**
J.K. Tyl / DS brí Mrštíkú Boleradice

○ 1. 5. ○
pondělí

- 15.00 **Byl jednou jeden drak**
J. Lada / DS Rotunda Znojmo
- 19.30 **Maryša**
A. a V. Mrštíkové / KDO Hvozdná

○ 2. 5. ○
úterý

- 8.30 **O statečné princezně Máně**
J. Lada / DS Opona Zlín
- 10.30 **Mrazík**
ruská pohádka / DS J.K. Tyla
Mor. Třebová
- 13.30 **O smutné princezně**
M. Plešák / Divadlo Napajedla

- 19.30 **Hercules a Augiášův chlv**
F. Durrenmatt / Divadlo Křenovice

○ 3. 5. ○
středa

- 8.00 **Magorie**
A. Berková / ZUŠ Prostějov
- 10.30 **Pohádka z kufru**
J. Vladislav / DS J.K. Tyl Brodek u Př.
- 19.30 **Paličova dcera**
J.K. Tyl / DS brí Mrštíkú Boleradice

○ 4. 5. ○
čtvrtek

- 8.30 **Tři malá prasátka**
- 10.00 **DS KS Velká Bystřice**
- 13.00 **Babička**
B. Němcová / KS „MÁJ“ Vřesovice
- 19.30 **První muž, kterého potlám**
P. Dostál / DS KS Velká Bystřice

○ 5. 5. ○
pátek

- 10.00 **Zvědavé sluně**
N. Cassianová / Divadélko z kufru
Hodonín
- 19.30 **Strakonický dudák**
J.K. Tyl / Ořechovské divadlo Ořechov
nesoutěžní představení

○ 6. 5. ○
sobota

- 18.00 **Slavnostní vyhlášení výsledků HDM**

